

KORKUYU BESLERKEN

Handan Acar YILDIZ

Aramızda bir sempati oluşsun diye kendi ellerimle besliyordum *korkumu*. Ona bahçede rastlamıştım. İlk gördüğümde tanımadım tabii. *Korkum* olduğunu bilemezdim. Yalın ayak çimlerin üzerinde geziyordum. Çimler nemliydi. Biraz üşüdüğüm de söylenebilirdi. Elbette bastığım yere bakmıyordum. İnsan bir bahçede gezerken yere niye baksın? Ancak nasıl olduysa sağ ayağımın altında bir kıpırtı hissettim. Sapsarı bir şeydi. Hareket ediyordu, canlıydı. ‘Civciv mi acaba?’ dedim. İnsan dışında hiçbir canlıya dokunamazdım. Abimi çağırdım. Eline aldı. Garipsedi ama korkmadı. Çünkü onun korkusu değildi. Bana doğru uzattığında çılgılığı bastım. Gösterdiği yaratık benim yeni *korkumdu*. Arkama bile bakmadan eve kaçtım. Kapıları kilitledim. Evimiz tek katlıydı. Pencereden girmesin diye pencereleri de kapadım. *Korkumdan* çok korkmuştum. Aklımı oynatacak gibiydim. Mevsim yazdı. Dolabın üzerinden yorgan indirdim. *Korkumla* arama daha kalın bir şey girsin diye... Yorganı başıma çektim. Ne yapacağımı düşünmeye başladım. Abimin yüz ifadesi gözlerimin önüne geldi. *Korkum*, sadece benim korkum olduğu için ailemdeki kimseyi korkutmayacaktı. Ona, ne olduğunu bilemeseler de sıradan bir canlı gibi yaklaşacaklardı. Belki bana karşı onu savunacaklardı. Ne de olsa benim yumuşacık ve sapsarı tüylerim yoktu. *Korkumun* sapsarı ve yumuşacık tüyleri vardı. Ailemin bilinçaltında ise konuşamayan varlıkların konuşanlardan daha masum olduğuna dair bir yargı yatıyordu. Yapayalnızdım. Çaresizdim. Yorganın altında tir tir titriyordum. “Dakka bir gol bir” derler ya hani... Annem, “Bu sıcakta kim kapı ve pencereleri sıkı sıkıya kapattı?” diyerek her yeri açtı. Korkmama saygı duyularını beklemiyordum. Beklemiyordum ama *korkuma* da saygı duymasalardı keşke. Korkmamı anlamlandıramayarak *korkuma* sahip çıktılar.

Annem bir süre sonra beni yorganın altında kan ter içinde buldu. Yanımda olduğunu görünce biraz ferahladım. Doğrudum. Allah'ım bir de ne göreyim! Korkum annemin ayaklarının dibindeydi. Yine çığlık attım. Yatağın üzerinde ayağa dikildim. Anneme “Onu buraya, odama, tam burnumun dibine nasıl sokarsın?” diye bağırdım. Hep böyle olurdu. Olacakları önceden tahmin eder ama değiştiremezdim. Bu nedenle hem olmadan önce hem de olduktan sonra üzülürdüm her şeye. Keşke onu son anda görmeseydim de ayağımın altında ezilseydim. Şimdi uğraşmak zorunda kalmazdım. Ölüp giderdi. Ancak ömrü varmış ki onu tanımadım ve çiğnemekten imtina ettim. Annem “Ayol, buncacık şeyden mi korkuyorsun?” dedi. Sanki evladı ben değilmişim de *korkum* onun evladıymış gibi... Yeni doğmuş bebeği daha büyük kardeşe tanıstırıyormuş da aralarındaki kıskançlığı önlemeye çalışıyormuş gibi eline aldığı *korkumu* bana doğru yaklaştırdı. Korkudan delireceğimi zannettim. Annem korktuğuma gerçekten inandı. Sarı, yumuşak tüylü *korkumu* burnumun dibinden çekti. Arkasından öfkeyle kapıyı kapadım. Korkuma benim gözümle bakmayacakları aşikârdı. O zaman başka çözüm aramalıydim. Bahçede onun için bir kulübe yaptım. Daha güzel bir yuva yapabilirdim ama şımarırsa daha kolay büyür diye temkinli davrandım. Abim onu kulübeye yerleştirdi. Büyüdüğünde bana zarar vermesin diye onunla iyi geçinmeliydim. Korktuğumu da *korkuma* belli etmemeliydim. Kendi ellerimle beslemeye başladım *korkumu*. Ona hiç dokunmadan. Çabuk büyümesin diye az yem veriyordum. Birkaç kere, küçükken kafasını ezsem mi diye aklımdan geçirdim ancak ölmek yerine daha güçlenirse diye vazgeçtim. Öldürülmeye çalışılan bütün korkular, ölmedikleri takdirde daha güçlü geri dönerlerdi. Her gün yanına bir kez gitsem de *korkumun* yanında olmadığım zamanlar, ertesi gün yanına nasıl gideceğimi düşünmekle geçiyordu. Yani *korkumun* yanında olmadığım zamanlarda da *korkum* benim yanımdaydı. Ondan ölesiye tiksiniyordum, belli etmemeye çalışıyordum. O da beni tanımişti artık. Yemi görünce gagasını açıyordu. Elimle veriyordum yemi ve gagasıyla parmağımı kapmadan geri çekiyordum. Nasıl tiksiniyordum ve fark ettirmemek için nasıl da çaba harcıyordum o anlarda bir ben bilirim. Ne yaparsam yapayım büyüyordu. Bunu engelleyemezdim, sadece bana aşına olursa daha fazla büyüdüğünde beni ısırılmaz diye uğraşıyordum. Ancak vefasından da emin olamazdım, köpek ya da at değildi ki bu, güveneyim. Gagasına yem uzattığım anda elimi kapabilirdi. Zaten her seferinde ağzını daha fazla açmaya başlamıştı. Hafif palazlanınca tepesinde bir ibik oluştu. Biraz daha büyüdüğünde ise tüyleri döküldü. Eski minik ve sevimli hâlini kaybetti. Ailemi inandırabilmişim artık sevimsizliğine. Ailem bu sefer de “Niye besliyorsun, açlıktan ölsün.” diyordu. Açlıktan ölen korku yoktu oysa.

Bir sabah kulübeye gittiğimde yanında yavrusunu gördüm *korkumun*. Çok şaşırdım. Bir korkuya kutsiyet yükleyecek hâlim yoktu. *Korkum* dışıydı de saklanan bir erkek korku mu vardı? Başka birinin korkusuyla mı çiftleşmişti *korkum*? Bir korku eşeyli mi eşeysiz mi üzerdi? Belki de bazı korkular eşeysiz üzerdi. Çoğalmak için başka korkuya ihtiyaç duymazlardı. *Korkumun* yavrusunun adını *korkumu korkuma belli etmeme korkum* koydum. *Korkum*, yavrusunu beslemiyordu. Zaten çok bencil bir korkuydu. Şimdi bir *korkum* bir de onun yavrusu (*korkumu korkuma belli etmeme korkum*) vardı. Yavrusu umurunda bile değildi, elimdeki yeme uzandı. Yem vermek için elimi gagasına uzattığımda vücudunu dikti *korkum*, ibiğini sertleştirdi, göz göze geldik. İradem çözüldü hem ondan korktuğumu hem de tiksindiğimi belli ettim galiba. Gagası birden kapandı ve elimi zor kurtardım. Kulübeyi sürgüledim. Ama hızla büyüyordu. O kadar büyüdü ki kulübeden çıkamaz hâle geldi. *Korkum* büyümüşü ancak bana da artık zarar veremezdi. Sıkıştığı kulübede nefeslerinin yavaşladığını duydum. Hatta bir süre sonra kesildi nefesi. Ondan boşu boşuna bu kadar korkmuşum.

Eve geçtim, kendime keyifli bir kahvaltı hazırlamaya karar verdim. Yağda yumurtayı çok severdim aslında ama *korkum* yüzünden şöyle ağız tadıyla kahvaltı edemez olmuşum aylardır. Tavadaki yağa biraz pul biber biraz da kekik attım. İyice kızdığımda yumurtayı kırdım. Yumurtayı kırdığımda ölü bir civciv tavaya düştü. Kümesteki *korkuma* çok benziyordu. Ölü olduğu için rahatladım ama ben onu izledikçe canlanmaya başladı. Tavaya düşen siyah civciv beni o kadar şaşırtmıştı ki ocağı kapatmayı unutmuşum. Ocak kızdıkça yaratık kafasını dikmeye başladı. Bana doğru atılmaya çalıştı. Ocağı kapadım. Tek tarafı tavaya yapışık canlı, diğer yanıyla oradan kurtulmaya çalışıyordu. Buradan kurtulursam sana soracağım, der gibi bana bakıyordu. Sinirlendim. Kulübedeki *korkuma* küfürler yağdırmaya başladım. Ellerimle besledim, tiksine tiksine besledim yine de ihanet etti dedim. Kulübedeki *korkum* hızla büyürken yanındaki yavrusunu da ezip öldürmüştü. Peki, bu tavadaki neyin nesiydi? Ben bunları düşünürken tavadaki yaratığın biraz daha büyüdüğünü gördüm. Acaba kanadını yapıştığı yerden kurtarsam büyüdüğünde bana iyi davranır mıydı? Onunla iyi mi geçinseydim?